

Ultima solie de har

24 octombrie 2005

Gili Cârstea

“Pentru ce dar, poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăciri?” se întreba Domnul în disperare. “Nu este nici un leac alinător în Galaad?... Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului Meu?” (Ieremia 8:5,22).

La peste două mii de ani de atunci, nouă ne vine greu să credem că generația prezentă este lovită de un gen asemănător de orbire, de o necunoaștere a lui Dumnezeu la fel de profundă ca a lor. Și totuși, se poate constata ușor că “vindecarea fiicei poporului Meu” încă nu s-a făcut.

Cu toate eforturile, planurile, angajamentele și strategiile prezente, ce ne împiedică oare să vestim lumii “ultima solie de har”? Din ce cauză “ultimele raze ale luminii harului” nu reușesc să ajungă la miliardele care locuiesc pământul, în ciuda faptului că mesajul adventist face ocolul planetei pe toate căile și frecvențele?

Ne place să credem, ca întotdeauna, că nu ducem “lipsă de nimic” în cunoașterea Scripturii. Ne încăpățânăm să propovăduim lumii solia adventă, deși refuzăm să primim noi înșine solia neprihănită a lui Hristos. Campanie după campanie trece, dar noi nu ne alarmăm că “vindecarea fiicei poporului Meu” nu se face. Ne-ar agasa teribil dacă ni s-ar spune și nouă astăzi: “Poporul Meu nu Mă cunoaște.”

Cum să vestim lumii ultima solie de har, dacă nu înțelegem că solia este o “descoperire a caracterului dragostei Sale”? Cum să prezentăm ceva ce nu am descoperit încă? Cum putem spune că solia pe care o prezentăm este ultima, deși nu reușim să prezentăm corect caracterul Său, iar timpul se lungește exasperant? Cu trecerea anilor, impasul nostru va deveni mai vizibil, deci mai jenant, iar țepușul în care va trebui să dăm cu piciorul ni se va părea imens.

Cu delicatețe și răbdare, Dumnezeu avertizează generația noastră:

“Lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. El a fost înțeles greșit și interpretat greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare în puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, îndurării și a adevărului Său (COL 415).

Lumina slavei Sale – caracterul Său – trebuie să strălucească în urmașii Săi. Astfel trebuie ei să slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nunții Mielului (COL 414).